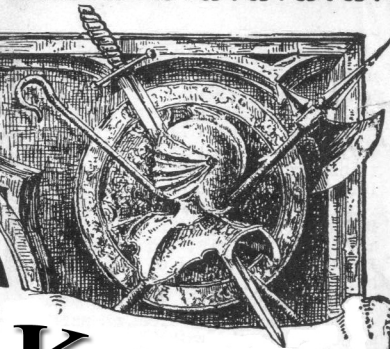
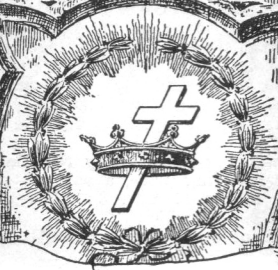
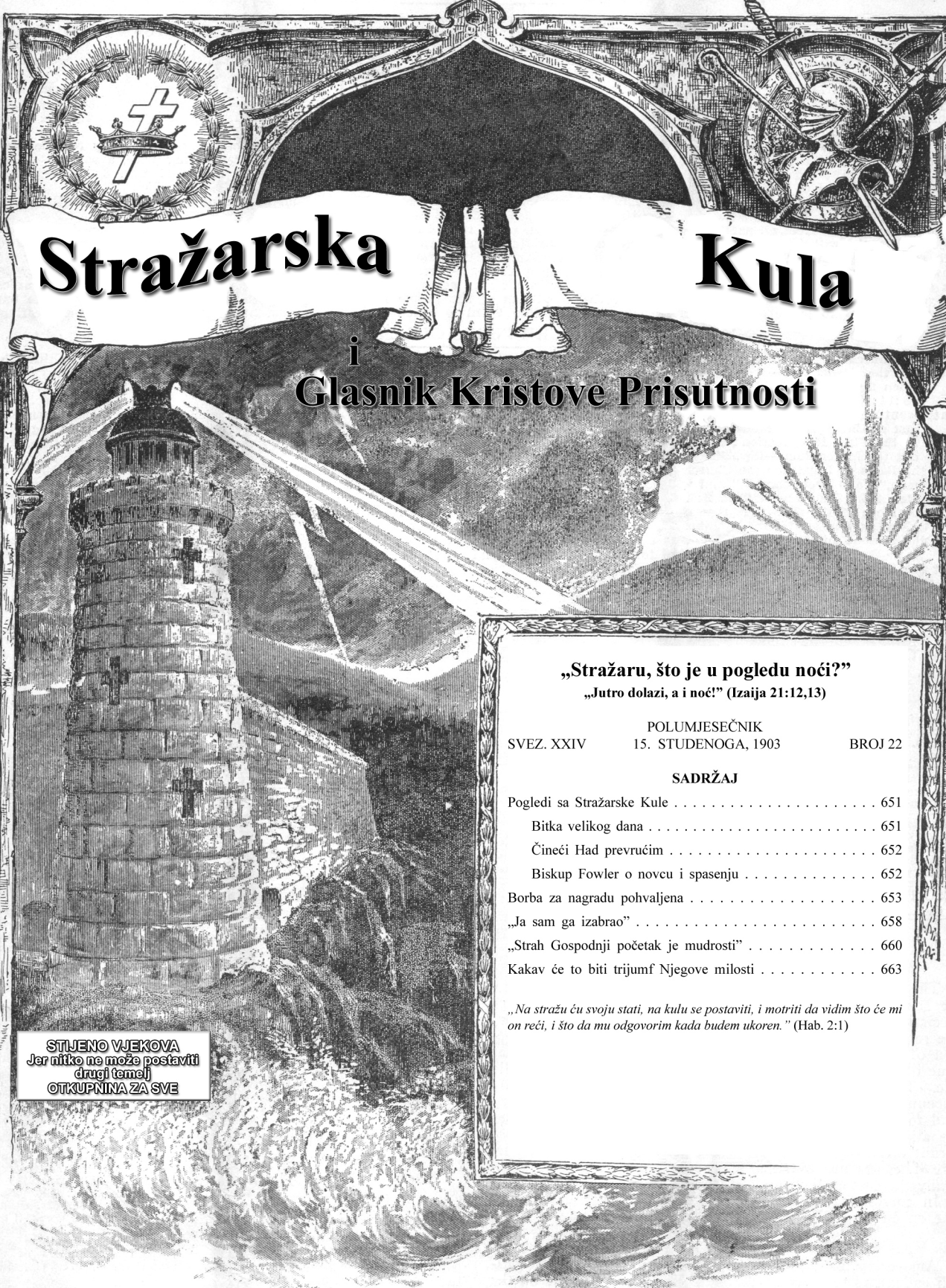
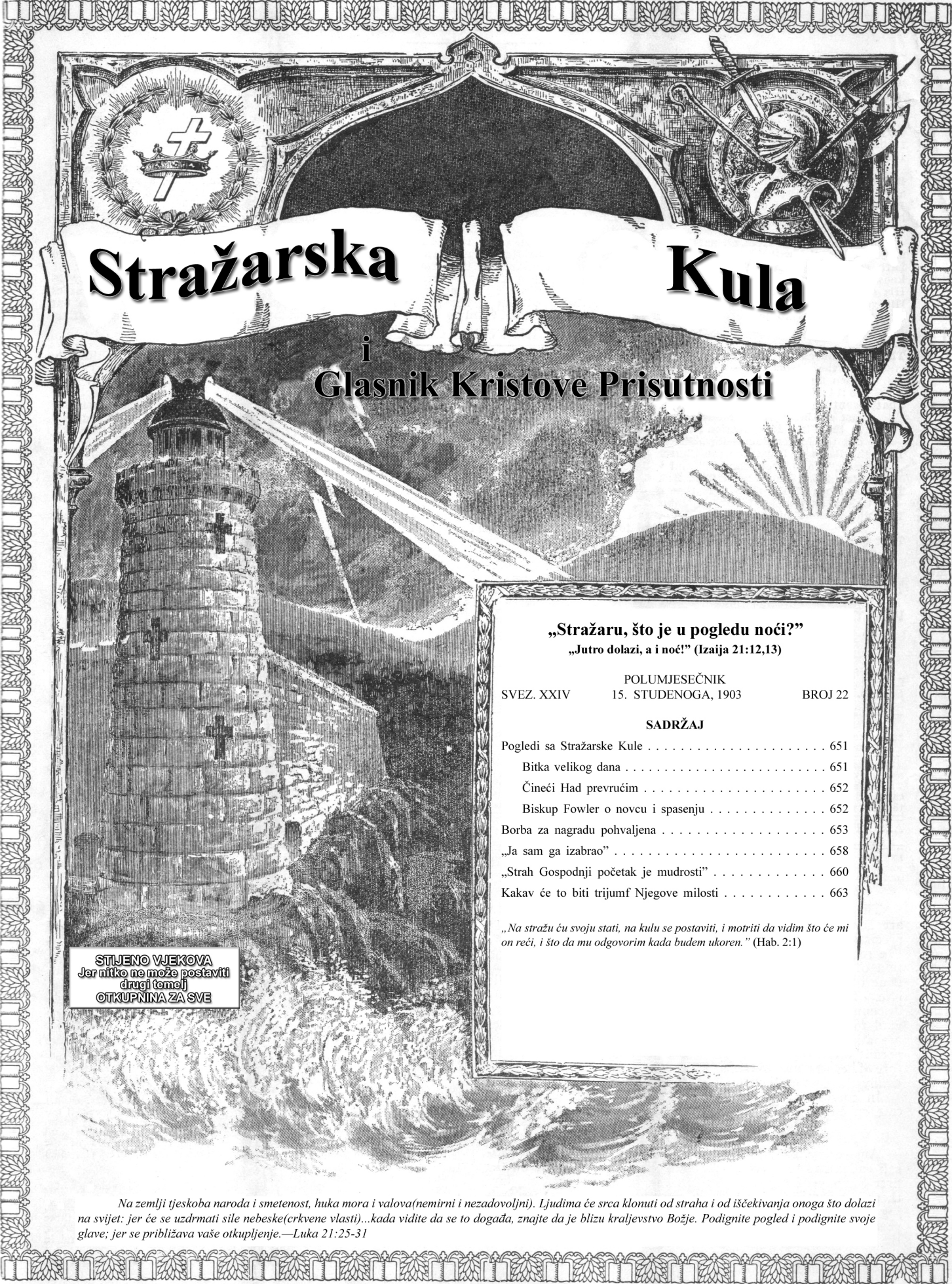

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIV

15. STUDENOGA, 1903

BROJ 22

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske Kule	651
Bitka velikog dana	651
Čineći Had prevrućim	652
Biskup Fowler o novcu i spasenju	652
Borba za nagradu pohvaljena	653
„Ja sam ga izabrao”	658
„Strah Gospodnji početak je mudrosti”	660
Kakav će to biti trijumf Njegove milosti	663

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLEDI SA STRAŽARSKE KULE

Bitka velikog dana

Kao ilustraciju napretka prema stanju opisanom u Bibliji kao neposredna budućnost, kada će „svaka ruka biti protiv svog bližnjega” (Zah. 14:13; Ezek. 32:21), u nastavku bez komentara donosimo preslike dvaju letaka koji se široko distribuiraju među proizvođačima, pozivajući ih da se organiziraju radi međusobne zaštite od „nerazumnih” zahtjeva organiziranog radništva. Ovi letci navodno dolaze iz tiska Nacionalne udruge proizvođača. Sljede dva letka:

KAMO MI PLOVIMO?

Na nedavnom sastanku Američke federacije rada, održanom u New Orleansu, sljedeća je rezolucija bila na rubu usvajanja, a nedostajalo je samo četiri stotine glasova:

Budući da je kapital proizvod svih radnika ljudske rase, i budući da se plaće nikada ne mogu smatrati punim ekvivalentom za obavljeni rad, te budući da je misija sindikata zaštititi radnike od ugnjetavanja i potpuno osigurati oslobođanje radnika od svake vrste nepravde; stoga se odlučuje da ovaj dvadeset i drugi godišnji kongres Američke federacije rada savjetuje radnicima da organiziraju svoju ekonomsku i političku moć kako bi osigurali punu protuvrijednost za svoj rad i

UKIDANJE SUSTAVA PLAĆA TE USPOSTAVU INDUSTRIJSKE KOOPERATIVNE DEMOKRACIJE.

Ovu je rezoluciju predstavio delegat Max Hayes, jedan od radikalnih socijalista iz Clevelanda u Ohiju. Pri konačnom glasanju o ovoj rezoluciji, socijalistički je element gotovo preuzeo kontrolu nad konvencijom. Borba je trajala cijeli dan. Rasprava o rezoluciji bila je najzujljiviji dio sastanka. Organizacija Ujedinjenih rudara Johna Mitchella dala je 1804 glasa za ovu rezoluciju. To je organizacija koja je izazvala toliko snažnih osjećaja i dovela cijelu zemlju na koljena tijekom štrajka u rudnicima antracita. Pouzdano se priče da će socijalisti potpuno preuzeti kontrolu nad sindikalnim pokretom u Sjedinjenim Državama do sljedeće konvencije Američke federacije rada.

Rezolucija Maxa Hayesa znači da će doći do napada na proizvodno bogatstvo zemlje. Proizvodno bogatstvo, kako ga tumače socijalisti, znači kapital, tvornice, postrojenja, strojevi, željeznice itd. Socijalisti namjeravaju preuzeti sav novac i privatnu imovinu. Ne zadovoljavajući se time da dobiju svoj dio potrošnog bogatstva nacije, odjeće, hrane itd., koje se ljudima distribuira velikodušnije i jeftinije nego ikad prije u povijesti svijeta, sljedbenici Hayesa odlučni su preuzeti sve proizvodno bogatstvo. Procijenjeno je da bi, kada bi se sve proizvodno bogatstvo zemlje podijelilo

jednako među stanovnicima Sjedinjenih Država, svaki čovjek dobio samo dvjesto dolara. Ipak, Hayes i njegovi sljedbenici odlučni su preuzeti tih dvjesto dolara ako dobiju podršku. Osnova je ovog pokreta ljudska pohlepa i zavist. Ako se ovaj pokret ne zaustavi, dovest će do ogromne industrijske štete za Sjedinjene Države, jer ništa osim kaosa i anarhije ne može proizaći iz prijedloga da se preuzme privatna imovina pojedinaca. To su ljudi koji zahtijevaju da im se povjere politička i komercijalna sudbina Sjedinjenih Država! Nije li vrijeme za organiziranje?

ZAKON PROTIV SUDSKIH ZABRANA ILI POBUNA

Posebni odbor koji je izvijestio o godišnjem izvješću predsjednika Gompersa na nedavnom sastanku Američke federacije rada u New Orleansu, rekao je u vezi s prijedlogom zakona protiv sudskih zabrana koji je trenutno na razmatranju u Kongresu:

„Upotreba sudskih zabrana u radnim sporovima postaje sve češća; njezina vrijednost za poslodavca i opasnost za radnike postaju sve jasniji. To je pokušaj da se kroz sudske odluke i naloge zadrži moć nad radnicima, koja je dugo bila u nadležnosti zakonodavca, i čini se da kao svoj upravljački uzrok ima koncept da vlasništvo nad rudnikom, tvornicom ili sredstvom prijevoza sa sobom nosi i vlasništvo nad tolikom radnom snagom radničke klase koliko je potrebno da bi takva tvornica, rudnik ili sredstvo prijevoza bila profitabilna svom vlasniku. Ovaj koncept u sebi sadrži ideju peonaže (riječ 'peon' španjolsko-američkog je podrijetla, a označava dužnika kojeg njegov vjerovnik drži u obliku svojevrsnog ropstva kako bi otplatio dug), koja će, ako joj se dopusti rast, ponovno uspostaviti peonažu u njenom najnepoželjnijem obliku. Ako nam se kroz upotrebu ovlasti suda pravičnosti naše pravo kao radnika da prestanemo raditi po vlastitoj volji, i da potaknemo druge da prestanu s nama, može oduzeti, tada je mirna evolucija prema industrijskoj demokraciji prekinuta, a radnici će biti prisiljeni tražiti revolucionarnije mjere za ispravljanje postojećih nepravdi i postizanje boljih uvjeta u budućnosti. Ako nam je dopušteno ujedinjeno povući naš rad iz bilo kojeg postrojenja gdje imamo nepravde koje treba ispraviti, tada se razvoj može nastaviti u smjeru razvoja u Engleskoj prema političkoj demokraciji, kroz parlamentarnu kontrolu nad oporezivanjem i raspodjelom. Ako se to oduzme, tada bismo trebali shvatiti da će mirni razvoj prestati, i da će politička povijest Francuske postati industrijska povijest naše zemlje. Iz tih razloga vaš Odbor preporučuje da se ne štede naponi kako bi se

zakonodavna vlast potaknula da ograniči sudsku granu naše vlade donošenjem zakona protiv sudskih zabrana.”

Izvješće ovog Odbora jednoglasno je prihvaćeno, a delegati su bili toliko zadovoljni predsjednikovim stavom prema poslodavcima da je odmah nakon toga, na odgovarajući prijedlog, Gompersova plaća povećana za 500 dolara godišnje.

Tako se vidi da organizirano radništvo ne namjerava stati dok ne osigura klasno zakonodavstvo kojim će BOJKOT i PIKETIRANJE (stražarenje) biti LEGALIZIRANI, a svaki poslodavac u ovoj zemlji biti stavljen na milost i nemilost agitatorima koji prema poslodavcima gaje samo zavist i mržnju. Ovom programu terorizacije i pljačke može se suprotstaviti samo organizacija koja će obuhvatiti svakog proizvođača u Sjedinjenim Državama. Nije li vrijeme za organiziranje?

RELIGIOZNI BEJZBOLISTI

Šest crkava iz Washingtona formiralo je Bejzbolsku ligu, i tijekom protekle sezone natjecali su se svaki dan, osim nedjelje, od 18. svibnja do 25. srpnja. Nadajmo se da ova liberalna pažnja prema „tjelovježbi” nije previše narušila sate obično rezervirane za molitvu i proučavanje Božje riječi. Sljedeće crkve činile su Udrugu:

- Baptistička crkva Calvary
- Četvrta prezbiterijanska crkva
- Prezbiterijanska crkva Gunton-Temple
- Šesta prezbiterijanska crkva
- Baptistička crkva Temple
- Metodistička episkopalna crkva Wesley

ČINEĆI HAD PREVRUĆIM

Čini se da strast za točnošću opsjeda jednog propovjednika u Teksasu. Njegova je ideja o najboljem načinu da ljude dovede u nebo ta da ih uplaši paklom, pri čemu im daje točne podatke. Na primjer, kaže im da je temperatura pakla 234 stupnja Celzija. Na čemu temelji svoje izračune, ne znamo. Ali ovo znamo, i želimo to iznijeti za utjehu njegovim slušateljima: Ako bi pali u takvu vrućinu, ne bi znali je li vruće ili hladno, i ne bi bilo apsolutno nikakvog osjećaja bilo koje vrste, već bi uslijedila trenutačna anihilacija (uništenje).

Utješno je misliti da danas čovjek koji govori o temperaturi pakla djeluje jednostavno kao komična figura i ne shvaća ga se ozbiljnije od stare dadilje s pričama o duhovima. Što se tiče čovjeka koji pokušava propovijedati groznu teoriju da su u strašnim mukama vrućine ljudska bića održavana na životu i stalno mučena od strane „milostivog Stvoritelja”, njegove se izjave sada smatraju bogohulnima. Nitko ih se ne bi

usudio iznijeti, osim najneukijoj i najizopačenijoj publici. – Izvor.

BISKUP FOWLER O NOVCU I SPASENJU

„Spasenje je svedeno na pitanje dolara i centa.” „Sada, nemojte me krivo shvatiti. Goblini će vas uhvatiti ako to učinite.”

Ovo su bile karakteristične riječi biskupa Charlesa H. Fowlera u njegovom obraćanju svećenicima i laicima na konferenciji Metodističke episkopalne crkve u Cincinnatiju u subotu ujutro. Biskup Fowler dalje je rekao: „Imamo doktrinu, Otkupitelja, iskustvo, škole; imamo željeznice, parobrode; imamo majstore jezika – sve što nam treba je novac. Imamo sve ostalo. Jedan poznati laik iz New Yorka jednom je rekao: 'Ako mi date dovoljno novca, učinit ću New York kršćanskim gradom za trideset godina.' Ja vam kažem, 'Dajte mi novac i učinit ću Cincinnati kršćanskim gradom za trideset godina.' Pustio bih stare grešnike da idu gdje god žele, ali spasio bih mlade i male. Ne možete učiniti Cincinnati kršćanskim gradom s pola centa po osobi. Svijet mora biti osvojen, a za to je potreban novac. Želim da vi laici konferencije u Cincinnatiju budete marljivi u poslu. Nabavite novac. Što više imate, lakše će biti dobiti još više. Duša zapaljena za Beskonačnog Boga ne može dobiti dovoljno novca. Želim da vjerujete u sve što sam rekao. Učinite koliko možete, a da pritom potpuno ne narušite svoju moralnu prirodu.” – *Daily News*.

DRUGI NAČIN „IZRAČUNAVANJA TROŠKOVA”

Raspravljajući o troškovima „spašavanja duša” te uspoređujući troškove velikih i malih crkava, Brooklyn Standard Union kaže:

Na temelju podataka iz 248 crkava, ravnomjerno podijeljenih na velike i male, pokazuje se da su troškovi novih obraćenika gotovo dvostruko veći u prvim nego u drugim, krećući se od 262,22 do 150,14 dolara, iako su prosječni godišnji izdaci svakog člana, kada je jednom sigurno u zajednici, mnogo bliži – 14,09 naspram 13,05 dolara.

Naravno, neizbježno pitanje „Isplati li se?” moraju postaviti crkve, kao i svaki drugi oblik ljudske organizacije i aktivnosti. No, kao i kod svih drugih oblika viših i boljih tipova, pokušaj odgovora na to pitanje bio bi uzaludan. Moglo bi se jednako tako pitati: „Isplati li se obitelj, država, društvo u cjelini?” Srećom, postoje neke jednadžbe života u kojima faktori nisu zamjenjivi i gdje postavljanje pitanja znači priznati da je odgovor nemoguć. Bolji oblik upita može se naći u knjizi koja se nekada čitala više nego danas: „Što koristi čovjeku ako zadobije cijeli svijet, a izgubi svoju dušu? Ili što će čovjek dati u zamjenu za svoju dušu?” Možda je jednako dobro s vremena na vrijeme

priznati da postoje neke stvari koje se ne mogu izraziti u terminima svakodnevnog poslovanja, koje se ne mogu mjeriti dolarima i centima, te da su institucije, bez obzira na to kako se zvale, koje čine svijet boljim

mjestom za život, čak i ako zahtijevaju novac i mnogo truda, vrijedne svih svojih troškova. Male crkve osobito, i oni koji ih vole i rade za njih, mogu se time dobro ohrabriti.

„BORBA ZA NAGRADU POHVALJENA”

„Život je borba”, netko je istinito rekao. Među životinjama vidimo stalnu borbu za opstanak, a isto je i s ljudima. U poslovnoj konkurenciji to je bitka; u politici borba neprestano traje; u obitelji, između roditelja i djece, često postoji borba za prevlast. Diljem svijeta uglavnom je svaka obitelj za sebe i svaki pojedinac za sebe; sva ta borba odvija se po liniji ambicije i sebičnosti, ponekad gotovo do razine nužnosti.

Gospodinovi vojnici regrutirani su iz ovih jadnih uvjeta, ali za drugi i drugačiji rat – rat protiv sebičnosti, pohlepe, zavisti i svih nepravednih, sebičnih metoda, te svih grijeha. Kapetan našeg spasenja naš je uzor čije metode ratovanja trebamo kopirati. Iako je bio svet, bezopasan, neokaljan i odvojen od grešnika, bio je nepomirljiv neprijatelj grijeha i položio je svoj život suprotstavljajući mu se. Svi koji žele biti prihvaćeni kao sljedbenici križa moraju slijediti njegov primjer – biti „vjerni čak do smrti” – ako žele dobiti veliku nagradu, krunu života.

Kada gledamo na svijet kojemu smo nekada pripadali, kao „djeca gnjeva kao i drugi”, vidimo da se sva njegova borba vodi s nekom svrhom. Političar se bori za povlastice i ponekad za čast; trgovac se bori za bogatstvo i imetak; borbe u društvenoj areni vode se za mjesto i utjecaj. To su njihove nagrade, a u njihovim nastojanjima da postignu svoje ideale podnose se mnoge žrtve, preuzimaju se mnogi rizici, mnoga su tu noćna bdjenja te pažljivi planovi i spletke. Ipak, malo je onih koji se bore, a da ikada postignu želje svojega srca. Nagrada im izmiče, a oni sretniji, koji dohvate nagrade, otkrivaju da je uz uspjeh vezano mnogo gorčine i mnogo razočaranja u pogledu stvarnog zadovoljstva koje ih prati. Apostol uspoređuje te zemaljske ambicije svijeta s višim ambicijama vojnika Gospodnje vojske. On ističe da se oni koji se bore u zemaljskim stvarima, bilo kao trkači ili kao borci za nagrade u bilo kojem segmentu zemaljske borbe, podvrgavaju određenim testovima strpljenja, izdržljivosti i samoodricanja u svojim nastojanjima da ostvare svoje ambicije; i ukazuje na to da bi vojnici križa trebali još više cijeniti veliku nagradu za koju smo pozvani boriti se u dobrom boju – nagradu vječnog života. Apostol kaže: „Svaki koji se bori umjeren je u svemu: oni to čine da bi postigli raspadljivu krunu [nagradu], a mi neraspadljivu.”

Oni koji se bore za zemaljske nagrade čine to suočeni s velikom neizvjesnošću. Svaki političar priznaje veliku vjerojatnost svog poraza; svatko tko

traži bogatstvo priznat će veliku vjerojatnost da će propasti u svojoj borbi za njega; ali nije tako s vojnicima križa. Nagrada nije samo izuzetno velika, veličanstvena i neraspadljiva, već je i sigurna, kao što Apostol dodaje: „Stoga ja tako trčim, ne kao nesigurno; tako se borim, ne kao onaj tko udara zrak.” Znamo da će naša vjernost kao sljedbenika našeg Kapetana donijeti rezultate koji neće biti blagoslovljeni samo za nas same, već će pod Gospodinovom providnošću biti blagoslov za sve obitelji na zemlji. S obzirom na ovu sigurnost s naše strane u pogledu rezultata i njihove veličanstvenosti, Apostol nagovještava da bismo mi, kao vojnici križa, trebali biti spremni podnijeti mnogo veće tegobe, samoodricanje i udarce radi cilja koji predstavljamo nego oni koji se bore za zemaljske krune i nagrade. I ako oni prakticiraju samoodricanje i disciplinu i kasno i rano, u povoljno i nepovoljno vrijeme, kada je prikladno i kada nije prikladno, bilo u pogledu hrane i pića ako se pripremaju za neko fizičko natjecanje, ili udobnosti, pogodnosti i užitaka za politička ili poslovna natjecanja, koliko bismo mi više trebali ne biti lijeni u svom poslu, nego gorljivi u duhu, služeći Gospodinu, boreći se u dobrom boju vjere i hvatajući se za vječni život kao za sigurnu stvar, a ne nesigurnost. Apostol također primjenjuje ovu misao rekavši: „Nego obuzdavam svoje tijelo [njegove ambicije, apetite, želje], i dovodim ga u pokornost [novom umu]: da ne bih, pošto sam drugima propovijedao, sâm bio odbačen [izbačen iz članstva u malom stadu].” – 1. Kor. 9:25–28.

Prva bitna stvar kako bi netko postao vojnikom križa jest pravilno razumijevanje jedinih uvjeta za prijavu – da to nije za samo jednu priliku, niti za godinu dana, već za cijeli život. Mnogi griješe u ovoj točki, i nakon što se vjerno bore u nekoliko okršaja, čini se da imaju dojam kako su ispunili uvjete svoje prijave te prelaze u neku drugu službu, neku drugu vrstu borbe, ili u lijenost i ravnodušnu ležernost u prisutnosti neprijatelja i zla protiv kojeg su se obvezali boriti u dobrom boju, čak do smrti. Takvi povremeno živnu pod poticajem Evandjelja ili mentalnog uzbuđenja te se neko vrijeme bore malo više, samo da bi ponovno pali u ravnodušnost i lijenost. Neki se čak ponose tim ponovljenim prijavama i namjeravaju se iznova prijavljivati prije nego što umru, ne shvaćajući da je to pogrešan pogled na situaciju te da nijedan dobrovoljac nije prihvaćen osim pod uvjetima Kapetana: „Budi vjeran do smrti, i dat ću ti krunu

života.” Takvi trebaju uvidjeti da sudjelovanje u svega nekoliko bitaka nije uvjet našeg poziva i prijave, i da se nagrade – slava, čast i besmrtnost – koje je Gospodin obećao vjernima ne mogu očekivati od onih koji se u dobrom boju ne bore vjerno i kontinuirano. Ne raspravljamo ovdje o tome koji će dio pripasti onima koji su nemarni u pogledu uvjeta svoje prijave. Ne kažemo hoće li njihov dio biti u „velikom mnoštvu” ili negdje drugdje; ali nastojimo jasno reći da nitko ne može biti smatran dostojnim mjesta u malom stadu, u slavi Kraljevstva, osim ako nije pravilno cijenio svoju prijavu i bio, barem u srcu, potpuno odan i aktivan u obrani načela za koja se njegov savez zalaže – načela pravednosti po svaku cijenu, čak do smrti.

Slabostima pale prirode bit će od velike pomoći ako se volja s razumijevanjem potpuno posveti – uslijed čega dolazi do potpune prijave svake moći i talenta uma i tijela. Onaj tko ima ovaj ispravan pogled na svoju posvetu Gospodinu i prijavu u Gospodinovu vojsku, shvaća da nema više što dati Gospodinu. Stoga, kakvu god borbu volje da u sebi vodi, sve je završeno kada konačno odluči: „Što se mene i moga doma tiče, mi ćemo služiti Gospodinu.” Drugi, koji ne prepoznaju stvar na taj način, stalno imaju borbu sa svojom voljom prije nego što se mogu u bilo kojoj mjeri uključiti u obranu Istine. Koliko je stoga važno da svi vojnici shvate da rok prijave traje do smrti i da nema mjesta za razmatranje bilo kakvog prijedloga da se povuku iz borbe i prestanu čak i na sat vremena voditi dobar boj vjere.

Novi regruti u Gospodinovoj vojsci često imaju poteškoća sami sa sobom zbog vrlo različite vrste borbe na koju su Gospodinovi vojnici pozvani. Budući da su navikli na borbu u životnoj bitci kao članovi palog roda, njihova je prirodna tendencija boriti se za Gospodina na isti način – tjelesnim oružjem, tjelesnim ciljevima, djelima, metodama itd. Takvi bi, međutim, trebali poslušati glas Kapetana i boriti se samo onako kako ih on usmjerava – za pravednost umjesto za nepravednost, za ljubav i velikodušnost, te protiv sebičnosti, a ne za nju. Ne smiju čak ni prihvaćati prijedloge određenih moralnih reformatora i započeti borbu za čistu politiku, ni za potpunu apstinenciju, ni za društveno uzdizanje – jer Kapetanove zapovijedi nisu bile u tom smjeru. Oni mogu, i štoviše trebaju, osjećati duboku simpatiju prema svim tim pohvalnim naporima, i trebaju im se smiješiti umjesto da se na njih mršte; ali njihovo vrijeme, njihov utjecaj i njihovi talenti ne smiju ići u tim smjerovima, bez obzira na to koliko im njihove simpatije bile naklonjene, jer su oni pod zapovijedima svoga Kapetana. Oni se ne bore na vlastiti trošak niti da bi ostvarili vlastitu volju; oni nisu glave vojske, već podređeni članovi, i stoga svoje upute traže od Kapetana. On ih je pozvao za posebnu svrhu i dao im posebne upute u vezi s njom, te se svaka njihova energija i talent, koji nisu apsorbirani u

pribavljanju osnovnih životnih potreba, moraju smatrati posvećenima i izvan njihove kontrole.

Nakon prijave, svaki vojnik treba očekivati svoj dio osigurane opreme – kacigu, oklop, obuću (sandale), štit i mač; a njegov prvi zadatak mora biti navlačenje te opreme, odnosno priprema. Arsenal iz kojega se ti predmeti mogu dobiti jest Riječ Božja, koja je tako dobro opskrbljena da „čovjek Božji može biti potpuno opremljen za svako dobro djelo.” (2. Tim. 3:17). Onaj tko juri u borbu ne čekajući da čuje Kapetanovu zapovijed i ne čekajući da stavi osiguranu opremu, sigurno će doživjeti znatan poraz i više ili manje značajnu katastrofu. Bilo bi dobro da svaki vojnik koji se prijavi shvati nužnost slušanja Riječi Božje i prisvajanja oklopa Istine koji ona pruža. Kaciga, koja predstavlja Istinu i koja intelektualno snaži Gospodinove vojnike dajući im jasno i inteligentno razumijevanje Njegovog plana, itekako je nužna; oklop, koji predstavlja znanje o pravednosti i razumijevanje Božje pripreme za naše pokriće u velikoj otkupnoj žrtvi, također je bitan kao pokrivalo za naša srca i za našu duhovnu zaštitu; sandale, koje predstavljaju naša očekivanja kušnji i poteškoća na uskom putu te našu spremnost da ih sve prihvatimo s uvjerenjem da će sve raditi za naše dobro, apsolutno su neophodne. Također je vrlo važan štit vjere, koji postaje sve veći razmjerno tome kako se njime koristi i rukuje; nijedan vojnik ne može se prihvatljivo ponašati prema Kapetanu osim ako nema takav štit – bez njega bi bio izložen strijelama neprijatelja. Bez obzira na to što vojnik posjeduje cijelu bojnu opremu, mač Duha, Riječ Božju – koja je oštija od svakog dvosjeklog mača – on se ne smije zaboraviti. Onaj tko nema taj dio opreme neće moći držati neprijatelje pravednosti na pristojnoj udaljenosti; a ovaj mač postaje jači i veći u rukama vojnika dok ga on čvrsto drži za dršku i koristi u svojim bitkama za Gospodina i Istinu.

Mnogi vojnici u Gospodinovoj vojsci iznenađeni su kada saznaju da je Kapetanovo ime Knez Mira i da se od svih prijavljenih očekuje da se bore za mir. Na prvi pogled to se čini kontradiktornim. Borba je ratovanje, mir je rezultat; pozvani smo biti vojnici i pozvani smo biti mirotvorci. Mnogi vojnici, ne čekajući da nauče pravila i zapovijedi Kapetana, ne čekajući da prouče pravilnu upotrebu mača Duha, hrabro uskaču u borbu i počinju ranjavati svoje bližnje, svoje prijatelje, a ponekad i svoje suborce u Gospodinovoj vojsci. To je velika pogreška: to je pokušaj korištenja duhovnog oružja na tjelesan način i u potpunosti je suprotno primjeru i riječi našeg Kapetana. Svi takvi najbolje bi učinili da ponovno odlože svoje mačeve – da se suzdrže od ratobornog korištenja Božje riječi kojim udaraju one s kojima imaju posla. Moramo naučiti tko je naš neprijatelj i ne udarati bezobzirno i slijepo bilo koga i bilo što što nam se suprotstavlja.

Ali netko pita: „Zar ne bismo trebali udarati na zabludu (grešku), i zar to ne znači udaranje onih koji tu zabludu podržavaju?” Odgovaramo da su svi oni oko nas koji podržavaju zabludu, pa čak i oni koji nas zlostavljaju i progone jer smo na Gospodinovoj strani, zapravo zaslijepljeni neznanjem. Stoga nije Gospodinova namjera da se borimo protiv njih; radije bismo se trebali boriti za njih kako bismo ih izvukli iz njihovog neznanja, sljepoće i praznovjerja. Tako je Gospodin i izrazio kada je rekao: „Sin čovječji nije došao da uništi ljudske živote”, već da bi mogli imati život, i to u izobilju. On se u međuvremenu nije promijenio; još uvijek ima isti velikodušni osjećaj prema jednom svijetu kakav je imao i kada je umro, kada je okusio smrt za svakog čovjeka. Apostol će nas poučiti tko su uistinu naši neprijatelji. On kaže: „Jer naša borba nije protiv krvi i mesa, nego protiv poglavarstava, protiv vlasti... protiv zlih duhova na nebesima (na uzvišenim položajima).” – Efežanima 6:12.

Ah, dakle, naši pravi protivnici su pali anđeli, demoni. A naši jadni, pali sugrađani koji nam se suprotstavljaju i koji se suprotstavljaju pravednosti to čine jer su pod vlašću Sotone, više ili manje zaslijepljeni njegovim sofizmima i obmanama – kao što je napisano, „Bog ovoga svijeta zaslijepio je umove onih koji ne vjeruju” – prevario je cijeli svijet (2. Kor. 4:4; Otk. 20:2, 3). Naš osjećaj prema svim protivnicima pravednosti među ljudima stoga bi trebao biti dobrohotnost i suosjećanje, uz shvaćanje da su oni pod vlašću Protivnika, iako to ni sami ne znaju. I ako trpimo od njih kao vojnici križa, naši osjećaji trebaju biti: „Oče, oprosti im; ne znaju što čine” i „Gospodine, ne uzmi im ovaj grijeh za krivnju.” Kao što je apostol Petar objasnio u vezi s onima koji su razapeli Gospodina Isusa – da su to učinili u neznanju – tako bismo i mi trebali smatrati da su sadašnja protivljenja pravednosti i onima koji su na Gospodinovoj strani uglavnom rezultat neznanja, praznovjerja i sljepoće koja dolazi od velikog prevaranta protiv kojeg smo prijavljeni i protiv kojeg nastojimo voditi dobar boj.

Naša dobra borba vjere, kako Apostol objašnjava, sastoji se u znatnoj mjeri u našoj obrani Riječi Božje, što također uključuje i našu obranu Božjeg karaktera. To je implicirano u Apostolovim riječima: „Borite se [borite se žestoko] za vjeru jednom predanu svetima.” To će značiti našu spremnost da stojimo za Istinu po svaku cijenu i protiv bilo kojeg broja napadača – protiv vjerovanja i teorija ljudi koje bi pogrešno predstavile dobre vijesti velike radosti koje su Gospodin i Apostoli objavili i koje će, hvala Bogu, još uvijek biti za sve ljude. Kao što Apostol ponovno kaže: „Postavljen sam za obranu evanđelja (Istine).” Ne možemo učiniti ništa manje od obrane Istine. Istina je Božji predstavnik, Kristov predstavnik, i stoga i naša zastava, pa kao pravi vojnici moramo braniti našu zastavu čak i do

smrti. Međutim, ne i svaku istinu; jer iako možemo osjećati simpatiju prema svakoj istini, ipak smo prijavljeni pod Kapetanom čija zapovijed ukazuje da je to jedna posebna linija istine koju trebamo braniti svojim životima – istina božanske objave, božanska poruka, Evanđelje, dobre vijesti o otkupljenju kroz dragocjenu krv, o oproštenju grijeha i općenito o božanskom planu spasenja kako je izložen u nadahnutoj Riječi. Primijetit će se da On u znatnoj mjeri ignorira istinu na drugim linijama: o matematici, astronomiji, geologiji, da ne spominjemo ostale „znanosti koje su lažno tako nazvane” i o kojima nam Gospodin nije dao nikakvu objavu – stoga Njegov mač Istine nikada na tim poljima nije bio poslan ni ofenzivno ni defenzivno. Vojnici križa trebaju se boriti za „vjeru jednom predanu svetima”, i isključivo za nju.

Već smo primijetili da se borba ne vodi tjelesnim oružjem, čak ni kada je riječ o vjeri jednom predanoj svetima; a pod tjelesnim oružjem podrazumijevamo puno više nego što mnogi u početku pretpostavljaju. Tjelesno oružje nisu samo mačevi, koplja i puške, već su to i ljutnja, zloba, mržnja, svađa te općenito borbeni i sukobljeni duh. Kad god se ovo koristi u obrani Gospodinove dobre stvari, to joj nanosi štetu umjesto koristi, bez obzira na namjere korisnika. Važno je zapamtiti da svi vojnici koji se bore u ovoj borbi za Istinu pobjeđuju ne povređujući druge, već pokazujući drugima tako plemenite primjere vjernosti načelima pravednosti (Istine) čak do smrti, čime će Gospodina i Njegovu stvar preporučiti drugima. Oni koji se bore s ljutnjom, zlobom i svađom, koji se bore tjelesno, pogrešno predstavljaju Kapetana (koliko god to nenamjerno činili) i nanose štetu njegovoj stvari. Mnogi od tih boraca ne vode dobru borbu, ne vode dobar boj, i stoga će propustiti glavnu nagradu – slavu, čast, besmrtnost i sunasljedstvo s Gospodinom u Kraljevstvu.

Može se postaviti pitanje: Kako takvi vojnici mogu očekivati bilo kakvu borbu ako se suzdržavaju od tjelesnog ratovanja, bilo rukama ili jezikom, govoreći samo ono što je dobro i trudeći se koliko god mogu živjeti u miru sa svim ljudima? Kako takvi vojnici uopće mogu voditi bilo kakvu borbu? Tko bi se uopće borio s njima? „Zasigurno”, netko će reći, „nije zamislivo da bi se svijet borio, povrijedio ili na bilo koji način suprotstavio onima koji traže samo njegovo dobro, njegovu dobrobit, njegov blagoslov i njegov mir.” Ne, odgovaramo, ali i sam je Učitelj patio zbog svoje vjernosti vjeri jednom predanoj te nas je unaprijed upozorio, rekavši: „Ne čudite se ako vas svijet mrzi; znate da je mene mrzio prije nego vas. Da ste od svijeta, svijet bi volio svoje, ali jer niste od svijeta, nego sam vas ja izabrao iz svijeta, zato vas svijet mrzi.” Nadalje, „Svijet voli tamu više nego svjetlo.” Vođeni Učiteljevim riječima, gledamo na to

što je točno činilo svijet iz Njegovog kuta gledišta. Shvaćamo da nije mogao misliti da će neprijatelji svetih u potpunosti (ili uglavnom) biti najniži, huliganski element društva – lopovi, razbojnici i ubojice. Ne trebamo očekivati da od njih dolazi ta mržnja i progonstvo koje je Gospodin unaprijed najavio da će svi pravi vojnici doživjeti od svijeta. Kada je Učitelj rekao da ga svijet mrzi, shvaćamo da to nije bio poganski ili neznabožački svijet, već religiozni svijet (kako bismo ga mogli nazvati), odnosno crkvenost njegovog vremena – glavni svećenici, pismoznanci i farizeji koji su se savjetovali protiv njega i koji su konačno isposlovali njegovo pogubljenje. Bio je to onaj isti, navodno religiozni svijet koji je kroz mračno doba progonio svjetlo i Istinu čak do smrti, i to je taj isti nominalno religiozni svijet, očito manjkav u Duhu Gospodnjem i više ili manje zaslijepljen bogom ovoga svijeta, koji će nastaviti biti progoniteljska sila protiv vojnika križa sve do samoga kraja ove dispencije (doba) – sve dok posljednji vojnik križa ne dokaže svoju vjernost do smrti i dok izabrana skupina ne bude dovršena.

Ovdje dobivamo široki pogled da su sve poganske religije od Sotone, da je on zavarao poganske ljude u duboku tamu te da je svaka mjera praznovjerja i tame koja još uvijek prijanja uz kršćanstvo zapravo sila Sotone koja djeluje u onima i kroz one koji su nominalno i deklarativno Gospodinov narod. Vojnici križa kroz ovo su evangeosko doba, slijedeći primjer svoga Kapetana i njegovih poručnika, apostola, držali zastavu Istine i svjetla, i to ne agresivno nego obrambeno. Smatrani su vjernima u onoj mjeri u kojoj su podnosili teškoće s krotkošću, strpljenjem i dugotrpljenjem, s bratskom ljubaznošću i ljubavlju, ne vraćajući zlo za zlo, klevetu za klevetu, ni uvredu za uvredu. Poput Učitelja, kada su bili vrijeđani nisu uzvraćali uvredom, nego su blagoslivljali svoje neprijatelje i činili dobro onima koji su ih zlostavljali i progonili, moleći se za njih i nadajući se da će u budućnosti zadobiti božansko milosrđe te da će im se otvoriti oči razumijevanja. Stoga moramo očekivati da će tako biti i danas.

Nesumnjivo, u skladu s biblijskom izjavom, možemo očekivati da će u bliskoj budućnosti svi vojnici križa biti izloženi znatno težim napadima velikog Protivnika i onih koje je on zaslijepio. Napadi će biti toliko teški da će, prema biblijskom izvještaju, tisuću pasti s naše strane na jednoga koji će ostati stajati – no samo će nominalni vojnici pasti. Samo će vjerni, oni koji pobjeđuju, sami izabrani, moći opstati u tom zlom danu, i to zato što će imati cijeli oklop Božji osiguran za vlastitu zaštitu. Apostol spominje sve zavođenje nepravde u onima koji propadaju kao jednu od karakteristika Sotonine manifestacije u našem vremenu. Vidimo kako se dio tog zavođenja manifestira kroz mnoga čudesna djela i iscjeljenja koja

izvode spiritualisti, mormoni, Kršćanski znanstvenici (sljedbenici pokreta Christian Science) i drugi – a koja su namijenjena da zavedu, ako je to ikako moguće, i same izabrane. Ali neće biti moguće zvesti ovu pobjedničku klasu, jer će pravi vojnik pažljivo slušati upute svog Kapetana i imat će cijeli oklop njegove Riječi za svoju obranu i zaštitu od svih zamki Protivnika koji je (sada kada njegovo kraljevstvo tetura prema padu) prisiljen podupirati ga pretvarajući se da čini djela milosrđa i dobrote i zaogrćući se odjećom svjetla. – Mat. 12:26; 2. Kor. 11:14.

Prethodno smo razmatrali vanjske borbe Gospodinovih vojnika; primijetimo sada one tajnije vježbe (drilove) i borbe koje dolaze svakom pojedinom vojniku kako bi testirale njegovu lojalnost i izgradile njegov karakter.

Već smo istaknuli da je vojnik Novo Stvorenje, a ne tijelo, te da se sama prijava sastojala od predaje tjelesne volje i prihvaćanja vodstva ili autoriteta (kapetanije) Otkupitelja. Od tog trenutka potpune predaje Kapetanu, prijave pod njegovim zapovjedništvom i u službi pravednosti, Novo Stvorenje iskušava sukob sa svojim vlastitim smrtnim tijelom te s njegovim slabostima, strastima i sklonostima prema grijehu. Nova se volja ne može u potpunosti osloboditi tjelesnog tijela. Iako je nagrada koju je Kapetan obećao zapravo jedno novo tijelo, savršeno i u punom skladu s Njim i s pravednošću, nova volja u međuvremenu mora dokazivati svoju lojalnost Kapetanu i pravednosti vjernom borbom protiv starog tijela – protiv želja i sklonosti vlastitoga smrtnog tijela.

Ovdje se odvija velika i stalna borba, jer iako se nova volja nameće, podlaže tijelo i prisiljava ga na podložnost novom umu, to smrtno tijelo (budući da još nije zapravo mrtvo) stalno dolazi u kontakt sa svijetom i Protivnikom. Oni ga neprestano stimuliraju i ponovno oživljuju zemaljskim brigama, ambicijama, metodama, borbama, sukobima i neposlušnošću našoj novoj volji. Nijedan svetac nije pošteđen iskustava ove vrste – borbi kako izvana, tako i iznutra. Ta se borba mora voditi do samog kraja, inače velika nagrada za koju se borimo neće biti ostvarena. Jer iako Novo Stvorenje opetovano svladava smrtno tijelo Gospodinovom milošću i snagom, sve do smrti ne može biti prestanka sukoba, jer „tijelo žudi [želi, teži] protiv duha, a duh protiv tijela; i to se dvoje jedno drugom protivi, tako da ne možete činiti ono što biste htjeli.” – Gal. 5:17.

Apostol nas potiče da od tijela ne tražimo suradnju, već da unaprijed predvidimo njegovu opoziciju i odmah krenemo u umrtvljivanje [ubijanje] tijela s njegovim sklonostima i željama, uvjeravajući nas da će smrt tijela rezultirati našim rađanjem u novu prirodu te da će usmrćivanje tijela zapravo biti preduvjet da bismo postigli rođenje od Duha. Apostolove riječi u tom smislu vrlo su nam utješne. On kaže: „Zato ne

malakšemo [u našim borbama]; naprotiv, ako se naš vanjski čovjek i raspada, unutarnji se obnavlja iz dana u dan [postajemo jači u Gospodinu i u snazi njegove moći]. Jer naša laka nevolja [kušnje itd. koje mogu uključivati i ove borbe s našim vlastitim tijelom], koja je trenutna i prolazna [u usporedbi s vječnošću koju se nadamo postići], donosi nam obilatu, vječnu slavu.” – 2. Kor. 4:16–18.

Zato što Protivnik djeluje u srcima djece neposlušnosti, i zato što su djeca svjetla (vojnici križa) u svojem tijelu u stalnom kontaktu s djecom ovoga svijeta, Protivnik može snažno djelovati protiv njih i opetovano oživljavati njihovo tijelo. Stoga bi svi trebali slijediti Apostolov put izražen u njegovim riječima: „obuzdavam svoje tijelo”. Smisao je u tome da u tijelu (mesu) postoji stalna tendencija da se uzdigne iz svog stanja smatrane umrtvljenosti, zbog čega nova priroda mora biti stalno na oprezu kako bi održala svoju nadmoć, vodila dobar boj vjere i osvojila nagradu kao pobjednik. Ove borbe novog uma protiv tijela su dobra borba u onom smislu u kojem su to borbe protiv grijeha i slabosti koje pripadaju paloj prirodi. One su i borba vjere u smislu da je cijeli put Novog Stvorenja zapravo put vjere, kao što Apostol i kaže: „Hodamo po vjeri, a ne po viđenju.” Novo Stvorenje ima vjeru u Riječ Božju, u obećanja koja su u njoj sadržana, i okom vjere jasno vidi nebeski grad i krunu pravednosti koju Gospodin čuva za pobjednike, sunasljedstvo s Otkupiteljem. To je borba vjere u smislu da nitko ne bi mogao izdržati ovu borbu protiv vlastitog tijela i njegovih sklonosti i želja, te izići kao pobjednik, osim ako aktivno ne iskazuje vjeru u obećanja i u Gospodina kao svog pomagača.

Razmatrajući specifično koje su to točno borbe nove prirode, sugeriramo da se mnoge od njih odnose na slabosti tijela uzrokovane naslijeđem – to je grijeh koji djeluje u našim smrtnim tijelima i nastoji nas sve više dovesti u ropstvo, odvajajući nas tako od Gospodina i pravednosti koju On u svakom smislu predstavlja. U mjeri u kojoj Gospodinov narod prima novi um, grubi grijesi tijela postaju im odbojni – na primjer, pljačka, nepoštenje, ubojstvo, prljav govor i slično – a kada se to jednom odbaci, nesumnjivo je postignuta velika pobjeda (veliki napredak u odnosu na ono stanje koje je bilo u nekim srcima kada su po prvi put čula Gospodinov glas). Ali duh ubojstva i duh nepoštenja i dalje često vrebaju u srcima onih koji su se potpuno predali Gospodinu. Te se sklonosti znaju vješto skrivati i maskirati na takav način da često zavaraju novu volju koju zaista treba stalno educirati za ispravno razumijevanje biblijskih načela.

To je napredna lekcija u Kristovoj školi koja nam daje do znanja da je onaj tko mrzi svog brata zapravo ubojica, i stoga bi oni koji se prijavljuju kao vojnici križa trebali ne samo mrziti fizičko ubojstvo, nego

mrziti i sam duh ubojstva te ga potpuno izbaciti iz sebe, kako u njihovim srcima ne bi bilo mjesta ni za što drugo osim za ljubav prema svima, pa čak i prema njihovim neprijateljima. Samo oni napredniji i bolje uvježbani Gospodinovi vojnici jasno i nedvosmisleno vide pravo značenje Apostolovih riječi kada on ljutnju, zlobu, mržnju, svađu, zavist i ogovaranje (zlo govorenje) jasno naziva djelima tijela i đavla.

Čim se to shvati, pravi vojnici započinje kampanju protiv tih dobro ukorijenjenih zala i slabosti vlastitoga palog tijela, stalno imajući pred očima misao da savršena ljubav mora vladati u srcima svih onih koji će na kraju biti smatrani pobjednicima, dostojnima udjela s Njim u Kraljevstvu. Mora jasno vidjeti da savršena ljubav „ne čini zlo svom bližnjemu” (Rim. 13:10); mora vidjeti da zlo govorenje proizlazi iz zlih misli, jer „iz obilja srca usta govore”. Stoga mora vidjeti da unutra još uvijek postoji jedno zlo, ukorijenjeno stanje koje hitno treba iskorijeniti, te da se samo u ime Gospodina i uz Njegovu pomoć može nadati potpunom svladavanju svih takvih zlih stanja srca. Istina je, Gospodin nas je smatrao čistima u srcu od onog trenutka kada smo mu se potpuno posvetili, i njegova milost prekriva sve naše nedostatke koji su u nama postojali uslijed neznanja. Tako nas prima u svoju školu i u svoju vojsku – ali to primanje označava i početak naše edukacije, pouke i obuke. Kako pouka napreduje, mora napredovati i poslušnost, inače u Gospodinovim očima više nećemo biti smatrani čistima u srcu i čistima u svojim namjerama. Očito je božanska namjera da svi u ovoj Gospodinovoj školi na kraju dođu do stupnja na kojemu će njihova srca odobravati isključivo ono što je odobreno od samog Gospodina – ono što je plemenito, čisto i dobro – bez obzira na to koliko bi to savršeno ili nesavršeno uspjeli izraziti u svom vlastitom smrtnom tijelu.

Ako bi vojnici križa uspjeli shvatiti da su kleveta i zlo govorenje zapravo atentati na tuđi karakter te da je klevetanje jednako krađi dobrog imena druge osobe, prije bi sagledali tu stvar u njezinom istinski strašnom svjetlu, onakvom kakvom se ona mora prikazivati u Gospodinovim očima. I kada jednom vide tu stvar s takvog pravog, božanskog stajališta, to ih mora probuditi kao Nova Stvorenja te potaknuti na najveću moguću aktivnost u prevladavanju takvih djela tijela i đavla. Svaki će tada pojedinac nastojati očistiti onaj stari kvasac zlobe, zavisti, svađe, pokvarenosti i ogovaranja (zlog govorenja), kako bi bio čist u srcu, vjerna kopija Gospodina.

Biblijska izjava glasi: „Ne govori zlo ni o kome”, i svi koji mogu sagledati stvar u njenom pravom svjetlu (kako je gore navedeno) osjetit će revnost za Boga i za pravednost koja će plamtjeti protiv svih takvih nepravdi gdje god se one nalazile, a osobito u njihovom vlastitom tijelu.

Ali ako je za svaku osudu govoriti zlo o bilo kojoj osobi i ako je to protivno duhu ljubavi (Duhu Gospodnjem), koliko je to tek veće zlo u Gospodinovim očima kada netko od Gospodinove braće govori zlo o drugome – kada govori zlo o članu Gospodinovog tijela! Kako je samo strašna ta misao, i kako će takav sigurno izgubiti Kapetanovu naklonost i na kraju biti odsječen od svakog odnosa s njim, kao i sa samim tijelom. Gospodin ukazuje na takve, govoreći: „Usta si svoja predao zlu, a jezik tvoj plete prijevare. Sjediš i govoriš protiv svog brata; klevečeš sina svoje majke [svi iz kuće sinova, Kristova braća, figurativno su predstavljeni kao djeca saveza Sare, Abrahamovog saveza]. To si učinio, a ja sam šutio; mislio si da sam ja potpuno kao ti, ali ću te ukoriti i staviti ti to pred oči.” – Psalam 50:19–22.

Mnogi misle da se ono zlo govorenje koje Sveto pismo zabranjuje isključivo odnosi na lažno svjedočenje, ali to nije tako. Gospodin zasigurno ne očekuje da itko od njegovih ljudi ima ikakvih simpatija prema lažima. Ako bismo mogli govoriti o grijehu na kumulativan način, mogli bismo reći da je zlo govorenje po sebi grijeh, a ako bi ta izgovorena stvar povrh toga bila i neistinita, to bi u Gospodinovim očima bilo dvostruko grešnije. Načelo koje leži u osnovi te stvari moralo bi biti jasno uočeno od svih Gospodinovih ljudi. Ono glasi: Zakon Novog Stvorenja jest ljubav, a tko god uistinu voli

drugoga, ne bi samo pazio da ne laže na njegovu štetu, nego ne bi uopće govorio na njegovu štetu, čak ni onda kada bi ta stvar bila istinita. Tko god, dakle, u svom srcu i u vlastitoj dispoziciji osjeća sklonost prema iznošenju detalja o drugima koji su na njihovu štetu ili sramotu, morao bi vidjeti da mu nedostaje duh ljubavi – duh Gospodnji. Ljubav ne čini zlo svom bližnjemu, bilo ono pravedno ili nepravedno; ona je uvijek spremna vjerovati u sve što je dobro te želi ne vjerovati i izbjegavati spominjanje bilo čega što bi bilo sramotno. Jedino bi snažan osjećaj dužnosti mogao potaknuti da se uopće progovori o onome što je na sramotu drugoga, a čak bi i tada to bilo izrečeno isključivo na način koji bi Sveto pismo i duh ljubavi odobrili i samo pred onima koji to nužno trebaju znati, isključivo s ciljem da se pomogne onome koji je pogriješio.

Neka nas, dakle, kao Nova Stvorenja ohrabri svako dublje razumijevanje Kapetanove riječi i Njegove volje u vezi s nama. Budimo puni povjerenja u Njegovu mudrost i milost – u to da nas je on i voljan i sposoban učiniti pobjednicima u punom smislu te riječi, ako smo mu poslušni. Trudimo se kako bismo na samom kraju naših životnih iskustava s punim pravom zajedno s Apostolom mogli reći: „Dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao: od sada mi je spremljen vijenac pravednosti koji će mi Gospodin, pravedni Sudac, dati u onaj dan.” – 2. Tim. 4:7, 8.

„IZABRAO SAM GA”

— 1. Ljetopisa 28:1–10. – 29. studenoga. —

KLJUČNI TEKST: „Uzdaj se u Gospodina svim srcem svojim.” – Izreke 3:5.

Već smo primijetili da je u sedamdesetoj godini kralja Davida, kada je bilo očito da se on bliži kraju svoga života, jedan od njegovih starijih sinova, Adonija, slijedeći Abšalomov primjer, pokušao preuzeti kraljevstvo. Očito je pretpostavljao ili je možda znao da je njegov otac već odlučio da Salomon, njegov mlađi brat, bude nasljednik prijestolja. Vidjeli smo kako su, pod Gospodinovim vodstvom, Adonijini planovi osujećeni, a Salomon je bio propisno pomazan i proglašen kraljem cijeloga Izraela prije nego što je zavjera sazrela. Salomon je u to vrijeme imao oko dvadeset godina i bio je vrlo mlad za nasljeđivanje prijestolja, ali očito najbolje kvalificiran od svih. O njegovoj starijoj braći Farrar kaže: „Bili su to ljudi žestokih strasti i ohola temperamenta, te bi bili izuzetno neprikladni za provođenje mirnih i religioznih planova koje je David želio ostaviti svom nasljedniku.” Kralj David očito je bio previše popustljiv roditelj te je, zaokupljen većim poslovima kraljevstva, vjerojatno zanemario odgoj svoje djece na Gospodnjim putovima. Budući da je Salomon rođen nakon kraljeve zakonite ženidbe s Bat-Šebom, u vrijeme kada je kraljev

pogrešan put doveo do vrlo skromnog položaja pred Bogom i ljudima, te s obzirom na to da je obrazovan u vrijeme kada je Abšalomova pobuna vjerojatno naučila kralja velikoj lekciji, možemo razumno pretpostaviti da se odgoj Salomona i njegove mlađe braće itekako razlikovao od onoga koji su prethodno imali njegova starija braća. U skladu s tom mišlju nalazimo da je Salomonovo obrazovanje bilo pod skrbi proroka Natana i u svakom pogledu njemu svojstveno.

Ne zadovoljavajući se samo vlastitim priznanjem Salomona kao najprikladnijeg nasljednika prijestolja i onoga kojega je Gospodin odobrio, kralj je okupio veliku skupštinu glavnih ljudi nacije kako bi, da tako kažemo, potvrdili Salomonovo imenovanje i pomazanje. Ti su knezovi predstavljali (1) poglavare obitelji u dvanaest plemena; (2) zapovjednike vojske i njihove podređene časnike; (3) ukratko, okupio je sve utjecajne predstavnike nacije – civilne, vojne i komercijalne. To je očito bio mudar potez koji ukazuje na pouku za Gospodinov narod, Crkvu ovog evanđeoskog doba. Nije dovoljno da oni koji služe Gospodinovom stadu budu sigurni da razumiju

božansku volju u pogledu općih interesa Njegovog djela; preporučljivo je da traže suradnju cijele zajednice, bilo izravno ili putem njezinih izabраниh predstavnika. Davidovo uvjerenje da je Bog izabrao Salomona bilo mu je jamstvo da će Gospodin tako nadzirati naciju i utjecati na nju da će ona rado prihvatiti božanski izbor. Istodobno, taj bi potez u svakom slučaju bio najmudriji, jer je element ljudske prirode da se radije osjeća uvažanim nego ignoriranim.

Unatoč kraljevoj starosti i slabosti te činjenici da je na takvim skupštinama bilo uobičajeno sjediti, on je stajao na nogama kao znak važnosti pitanja koja su se trebala riješiti. Njegov pozdrav časnicima i predstavnicima kraljevstva bio je ljubazan: „Čujte me, braćo moja i narode moj!” Kralj David očito nije bio diktatorskog tipa, a svi plemeniti muškarci i žene zbog toga će ga još više cijeniti. Unatoč svojoj veličini, uspjehu koji je kao vojnik ostvario u uspostavljanju i proširenju kraljevstva, svojoj eminenciji kao pjesnika te očitoj naklonosti kod Boga, on zbog svih tih stvari nije bio ohol, dominantan ni tiranski nastrojen, već je čak i u govoru ostao vjeran, ponizan pastir narodu nad kojim ga je Bog postavio. Nije čudo da se njegovo ime poštuje do danas, ne samo među Židovima (njegovim sunarodnjacima) već i među svima koji vole Gospodina i načela pravednosti.

S punom je iskrenošću kralj svojim knezovima ispričao svoje želje za slavu Boga i nacije u vezi s izgradnjom Hrama, te im je s jednakom iskrenošću objasnio zašto je Gospodin odbio rad njegovih ruku – zato što je bio ratnik i prolijevao krv. Ovdje vidimo veliku razliku između karaktera našega Boga i Njegovog Hrama naspram karaktera drugih bogova i njihovih hramova. Bogovi pogana bogovi su rata i njihovi su moćnici krvavi. Ista se misao nameće u vezi s nekim počastima koje se odaju ratnim herojima u nominalnoj kršćanskoj crkvi. Na primjer, u Westminsterškoj opatiji imena generala, admirala i ljudi iz svijeta općenito gotovo su jedina koja su istaknuta. To nije bio izuzetan slučaj kod Davida; vidimo da je isti princip istaknut u Zakonu (Br. 31:19). Oni koji su sudjelovali u bitci bili su nečisti i morali su se čistiti sedam dana prije nego što bi ponovno mogli sudjelovati u privilegijama građanstva.

David je skrenuo pozornost na činjenicu da ga je Gospodin izabrao za njihovog kralja te da je odredio da on bude njihov kralj zauvijek – odnosno, da kraljevstvo bude u lozi njegovih potomaka. Skrenuo im je pozornost na to da je pleme Juda pleme kraljevstva po božanskom imenovanju, da je u plemenu Juda upravo Jišajeva kuća izabrana po božanskoj uputi preko proroka Samuela, te da je unutar Jišajeve obitelji, iznad svih njegovih sinova, Gospodin izabrao upravo Davida za kralja nad cijelim Izraelom. U ovom govoru kralj nije pokušavao braniti svoju

poziciju na prijestolju, jer su to priznala sva plemena; on je želio da narod prepozna stvar u još višem svjetlu – da je Bog njihov pravi kralj, da je Bog preuzeo nadzor nad poslovima nacije i da je uređivao i usmjeravao stvari sve do tog trenutka. Dobro je da se duhovni Izraelci slično tome prisjete da je Bog, koji je bio kralj predodžbenog Izraela, na poseban način kralj duhovnog Izraela. Budući da je On naš kralj, poslovi Njegove Crkve nisu prepušteni slučaju ili slučajnostima, već su, barem u onim najvećim interesima, pod božanskim nadzorom i brigom. Apostol to ističe u vezi s našim Gospodinom, velikim Prvosvećenikom, rekavši: „Nitko ne uzima tu čast sam sebi, nego onaj koji je pozvan od Boga.” Tako naš Gospodin Isus nije sâm sebe pozvao na položaj poglavara u Crkvi, već ga je na tu poziciju očito postavio Otac, kao što apostol i izjavljuje: „Bog mu je dao da bude glava nad Crkvom, koja je njegovo tijelo.” – Efežanima 1:22, 23.

Isto tako, tijekom cijelog evandeoskog doba možemo biti sigurni da Bog nije zanemario poslove svoje Crkve – da je u svakom trenutku tijekom ovog doba brinuo o interesima svog naroda te im podizao onakve pomagače i učitelje kakve je smatrao najboljima. Slično tome, možemo znati da On i dalje nadzire interese Siona, kao što apostol izjavljuje: „Bog je postavio u tijelu različite udove kako je njemu ugodno.” (1. Kor. 12:18). Kad bi Gospodinovi vjerni tu misao više imali na umu, više bi pazili na Gospodinovu volju u vezi s poslovima Crkve – koga On postavlja i kamo. S tom mišlju na umu, izbor starješina ne bi se provodio prema zemaljskim preferencijama, obiteljskim vezama ili sebičnim ambicijama, već bi se tražila Gospodinova preferencija, Gospodinov izbor. I, u onoj mjeri u kojoj bi se Gospodinova volja mogla razaznati, nijedan drugi izbor Njegovi vjerni ne bi priznali.

David nije imao nikakve sumnje u vezi s Gospodinovim izborom za svog nasljednika. Kako je točno saznao Gospodinovu volju po tom pitanju nije nam rečeno, ali očito je godinama prije uvjeravao Bat-Šebu da će njezin sin Salomon zauzeti prijestolje. Sada je tu stvar javno objavio, izjavljujući da mu je Bog dao jamstvo kako će Salomon izgraditi veliki Hram koji kralju Davidu nije bilo dopušteno graditi, a za koji je on prikupio velike zalihe zlata, srebra, željeza, mramora, dragocjenog drva itd. Gospodinove riječi: „Izabrao sam ga da bude moj sin i bit ću mu Otac”, ne trebamo razumjeti kao da je Salomon uzdignut iz kuće slugu (čiji je glava bio Mojsije) i postao član kuće sinova (čiji je glava Krist – „čija smo mi kuća ako pouzdanje svoje radosti zadržimo čvrsto do kraja”). Prema biblijskom zapisu, prva prilika za bilo kojeg člana kuće slugu da postane sin Božji bila je dana u vrijeme prvog dolaska našeg Gospodina, i to s obzirom na činjenicu da je On već posvetio svoj život kao

otkupninu za čovjeka (Ivan 1:12, 13). Salomon je bio Božji sin u predodžbenom smislu – on je predstavljao Božjeg velikog Sina, Krista.

Da je Salomon bio uzoran mladić u vrijeme svog stupanja na prijestolje, svjedoči izjava iz 7. retka: „Štoviše, ja ću utvrditi kraljevstvo njegovo zauvijek ako bude postojano izvršavao moje zapovijedi i moje prosudbe, kao i dan-danas.” Ovdje ponovno vidimo kako Gospodin određena obećanja (koja će sigurno biti ispunjena) veže uz određene pojedince isključivo pod uvjetom njihove odanosti Njemu. Zapravo, mi znamo da Salomon nije ostao u božanskoj naklonosti, već je bio zaveden opasnostima svog visokog položaja te je za svoje potomke izgubio njihov udio u Levitskom obećanju. Stoga naš Gospodin nije iz Salomonove loze, već je potomak drugog Davidovog sina, Natana. – Vidi MILENIJSKA ZORA, sv. V., str. 145–150.

Nakon što je izložio razloge koji su ga vodili do pomazanja Salomona za svog nasljednika u kraljevstvu, kralj prebacuje odgovornost na glavne ljude nacije – ističe da oni trebaju vjerno održavati svoj odnos prema Gospodinu i Njegovim uredbama; da ne samo da trebaju poštovati Gospodinove zapovijedi onako kako ih već razumiju, već da trebaju neprestano tražiti spoznaju božanske volje u svemu. On ističe da bi im to kao naciji bilo nužno ako žele nastaviti posjedovati lijepu zemlju Palestinu. Mi znamo da oni nisu ostali vjerni Davidovom poticaju te da je kao rezultat toga lijepa zemlja bila izgubljena – prvo tako što je deset od dvanaest plemena otišlo u sužanjstvo, a kasnije su i preostala dva plemena prebačena u stranu zemlju kao zarobljenici. Ipak, Božje obećanje Davidu i dalje stoji sigurno te se, jednako kao i obećanje dano Abrahamu, može ispuniti tek kada Veći od Izaka, Veći od Davida, Veći od Salomona – antitip svih njih – preuzme prijestolje i inauguriira milenijsko kraljevstvo.

Okrećući se Salomonu, svom novopostavljenom nasljedniku, kralj je potaknuo svog sina: „Poznaj Boga, oca svoga, i služi mu savršena srca i voljna uma.” Ovdje se znanju daje pravo mjesto. Prvo, samo u onoj mjeri u kojoj upoznajemo Boga možemo Mu ispravno vjerovati i vjerno Mu služiti, a kršćanski put trebao bi u tim aspektima biti progresivan. Uz prvo znanje o Bogu i prvu vjeru temeljenu na tom oskudnom znanju, te uz prvu poslušnost koja iz toga proizlazi, po Božjem redu dolaze povećano znanje, povećana vjera i povećana poslušnost. Međutim, trebamo se sjetiti da je opseg znanja i vjere ograničen na prirodne stvari sve dok se ne postigne potpuno posvećenje srca i ne primi začće svetim Duhom, jer „tjelesni čovjek ne prima stvari Božje niti ih može znati, jer se one duhovno razabiru.” Bog ih je otkrio nama [začetima od Duha] po svom Duhu, koji istražuje sve stvari, pa i dubine Božje.

Salomon je potaknut da se sjeti da Bog ne zna samo vanjske stvari (koje i čovjek može vidjeti i o kojima može nesavršeno suditi) već da također zna srce, namjere i misli. Antitipska Božja djeca trebaju to stalno imati na umu, jer mi hodamo vjerom, a ne viđenjem. I na nas se primjenjuje poticaj da neprestano tražimo Gospodina ako Ga želimo neprestano nalaziti sve dragocjenijim, uz upozorenje da će nas, ako Ga napustimo i prekršimo svoj savez s Njim, On zauvijek odbaciti.

Posljednji redak lekcije odnosi se na predodžbeni Hram koji je Salomon izgradio kao Božje svetište. Bio je ojačan u mudrosti i moći, te je dovršio to djelo. Antitip Salomona, Krist, također je bio ojačan, bio je vjeran, bio je pobjednik i Otac Ga je odobrio. On je već gotovo pripremio sve žive kamenove koji će činiti živi Hram Božji za nadolazeće doba, kroz koji će se dijeliti božanski blagoslov za obnovu stvorenja koje uzdiše. Izgradnja te kuće, zajednički rast tih živih kamenova, već je u tijeku; uskoro će biti postavljen i završni pokrovni kamen uz povike: „Milost, milost Njemu!”

„STRAH GOSPODNI POČETAK JE MUDROSTI.”

— 1. Kraljevima 3:14, 15. – 6. prosinca. —

Salomon je počeo vladati kad je imao dvadeset godina, i to pod nepovoljnim uvjetima u nekoliko aspekata. Njegova starija braća gajila su ambiciju za prijestolje, a Joab, glavni general vojske kralja Davida, skrenuo je s puta vjernosti kralju. Isto tako, i Abjatar, jedan od glavnih svećenika, pokazao se nevjernim, tako da mladi kralj pred sobom nipošto nije imao lagan put. No, vjernost njegova srca prema Gospodinu i prema dužnostima koje su mu bile povjerene božanskim imenovanjem za kralja izvanredne su za nekoga tako mladog. To jasno pokazuje kvalitetu odgoja koji je uživao i mudrost njegova oca koji ga je stavio pod pouku proroka Natana. Među prvim djelima Salomonove vladavine bilo je sazivanje vjerskog

sabora u Gibeonu, na koji su se okupili glavni ljudi nacije. Salomon je shvatio važnost religije i za sebe i za narod – da Bog mora biti na prvome mjestu; i ovo je okupljanje nesumnjivo bilo namijenjeno poticanju vjerskog entuzijazma nacije, kao i uvjeravanju svih da Salomon priznaje Gospodina te da će smjer nove vladavine slijediti isti onaj uzor koji je postavio njegov otac: vjernost Gospodinu kao Velikom Kralju i priznavanje samoga sebe Njegovim slugom i predstavnikom.

Općenito se smatra da je tom prilikom prineseno tisuću žrtava paljenica isključivo u smislu da su bile ponuđene u sklopu vjerske ceremonije kao priznanje Bogu (tako da su određeni unutarnji dijelovi spaljeni na

oltaru, dok je plećka svake žrtve bila posvećena svećenstvu). Smatra se da su nakon toga mnoštva blagovala ostatak mesa tih žrtvovanih životinja. Ovaj običaj nije bio poznat samo u Izraelu, već i u raznim poganskim narodima, od kojih je svaki iskazivao priznanje svojim vlastitim bogovima. Tako je, na primjer, Krez, kralj Lidije, „ponudio tri tisuće žrtvenih životinja od svake vrste” bogu Delfijskog proročišta, kako navodi Herodot. Prema istom autoritetu, Kserkso je „ponudio tisuću volova Trojanskoj Minervi”. Ne može se sa sigurnošću reći jesu li poganski narodi preuzeli ove žrtve od Židova ili ne, ali najranije i najautentičnije povijesti čini se da ukazuju upravo na to.

Dok je Salomon bio zaokupljen vjerskim pitanjima u Gibeonu, Gospodin mu se ukazao u snu i ponudio mu da sâm izabere bilo koji dar. Iz ovoga ne trebamo zaključiti da su apsolutno svi snovi od Gospodina, već jednostavno trebamo razumjeti da Bog, kada to odluči, može koristiti snove kako bi prenio pouke i upute svom narodu. Mogu se navesti brojni primjeri takvog djelovanja – na primjer: Josipov san, Nabukodonozorov, Danielov, Pavlov i Petrov san. Imamo najbolje nadahnuto uvjerenje da su to doista bile poruke od Gospodina i stoga smo opravdani u tome što im pridajemo važnost i vjerujemo u njihovo ispunjenje. Ipak, dobro je zapamtiti da su mnogi snovi zapravo isključivo prirodni procesi; zbog probavnih smetnji ili nekog drugog abnormalnog stanja, čini se da je jedan dio mozga budan, dok su drugi dijelovi uspavani. Takvi snovi skloni su biti nedosljedni i neprimjereni jer u njima nedostaje prosudba i ravnoteža razuma iz različitih perspektiva. Takvi su snovi nepovezani i besmisleni. Druga vrsta snova ili vizija koju treba spomenuti jesu oni očito nadahnuti zlim duhovima. Ti snovi često predstavljaju Gospodina kako se obraća pojedincu, usmjerava ga ili mu zapovijeda i u skladu su s razvojem spiritualizma, u kojem posreduju mediji koji padaju u trans. Autorstvo brojnih snova toliko je upitno (uz činjenicu da su sa smrću apostola prestali puna inspiracija i postojanje kanonizirane inspirirane klase), da nas to doista treba učiniti vrlo sumnjičavima i skeptičnima prema snovima koje bi itko od nas mogao doživjeti. Stoga, svaki san i svaku pouku koju on naizgled prenosi, treba smatrati podređenima pisanoj Božjoj Riječi. Ako ti snovi ne govore u skladu s ovom Riječi, to je zato što u njima nema svjetla. Oni koji bivaju zavedeni snovima pripisujući im autoritet posebne objave nipošto ne postupaju mudro, već su u velikoj opasnosti da ih naš lukavi Protivnik skrene s pravoga puta.

Salomon je živio u vrijeme prije nego što je Sveto pismo bilo dovršeno, odnosno u vrijeme kada se još nije moglo reći da je Sveto pismo sposobno učiniti čovjeka mudrim do te mjere da bi čovjek Božji bio potpuno opremljen (2. Tim. 3:17). Osim toga, jasna je

izjava da je njegov san (odnosno vizija) zaista bio od Gospodina. Čak i tu vidimo da Gospodin nije djelovao protivno slobodi Salomonove volje. Jer, da je um mladog kralja bio ispunjen ambicijama za moći, pobjedama nad neprijateljima ili za velikim bogatstvom, on bi u svom snu nesumnjivo zatražio upravo one stvari koje bi mu bile najvažnije. No, njegov odgovor nam jasno pokazuje da je bio pun zahvalnosti za onaj veliki posao koji mu je Bog povjerio; pokazuje da je prepoznao da uspjeh njegova oca dolazi od Gospodina, a ne od njegove vlastite moći. I bez obzira na to što god drugi mislili o stvarnim osjećajima njegova oca, Salomon je u njemu prepoznao odanost Bogu, Istini, pravednosti i ispravnosti srca. Priznajući Gospodinovu dobrotu u njegovu uzdizanju na prijestolje, priznao je da je Bog jedini pravi Kralj, a da on sâm samo sjedi na „prijestolju kraljevstva Gospodnjeg”. To je dodatno potvrđeno riječima: „Bože, ti si učinio svog slugu kraljem namjesto Davida, oca moga.” Kakvu je samo snagu ovom mladom čovjeku dalo to što je shvatio da je u Božjim rukama i da na prijestolje nije došao samo zbog očevog predviđanja i mudrosti, niti zbog superiornog prestiža očeva utjecaja nad vojskom i većinom naroda, već izravno zbog Gospodinove providnosti!

Slično tome, ova spoznaja trebala bi dati snagu i svim posvećenim Gospodinovim ljudima koji shvaćaju da su do sadašnje milosti i Istine došli ne zahvaljujući svojoj vlastitoj mudrošću niti mudrošću drugih, već isključivo kroz Gospodinovu mudrost i milost. Ista bi misao trebala biti prisutna i kod svih onih koji Crkvi Božjoj služe kao ministranti (službenici), odnosno kao sluge u bilo kojem odjelu (na bilo koji način odgovorni Gospodinu za svoj položaj u kućanstvu vjere). Oni bi svoje prilike da služe kao Gospodinovi glasnici trebali duboko osjećati i jasno priznavati. Jer onaj tko to ne uspijeva priznati, samim time to i ne uspijeva ispravno cijeniti.

Poniznost kralja lijepo je naznačena njegovom izjavom: „A ja sam tek malo dijete i ne znam kako upravljati svojim životom, svojim izlascima i ulascima.” Unatoč tome što se nalazio u središtu Gospodinova naroda – bivši mu središte ili glava – osjećao se nesposobnim za pravilno obavljanje tih visokih i odgovornih dužnosti. On nije rekao „moj narod”, već „tvoj narod koji si izabrao”. Ovdje bismo željeli sugerirati pouku nekim starješinama Gospodinova stada, koji su, oponašajući Babilonce, skloni govoriti o zajednicama kojima služe kao o „svom narodu”, „svom stadu” ili „svojoj crkvi”. Vjerojatno i ne shvaćaju koliko su takvi izrazi neprikladni; jer, ako je već prirodni Izrael bio isključivo Gospodinov narod kojeg je On izabrao, koliko bismo se više prema antitipskom Izraelu trebali

odnositi kao prema Gospodinovu narodu i Gospodinovu stadu, i kao takvoga ga nazivati. Sama činjenica da bi netko o zajednici Gospodinova naroda govorio kao o svojoj vlastitoj, već sama po sebi ukazuje na vrlo opasno stanje uma i sklonost prema tome da postane nadmen, ohol, štetan i poguban za interese duhovnog Siona. Oni koji gaje takvu sklonost uma trebali bi se ispraviti postom i molitvom; tada će im Gospodin možda oprostiti njihovo pogrešno postupanje i sačuvati ih od daljnjeg oslanjanja na same sebe (samopouzdanja). A Gospodinovo bi stado svugdje trebalo brzo odbaciti bilo kakav oblik ljudskog vlasništva ili kontrole. Ukoliko stado ne uspije brzo razlučiti i pravilno odbaciti takvo samopouzdanje od strane svojih vođa, to ukazuje na činjenicu da ono u potpunosti ne cijeni i ne uživa u onoj slobodi kojom Krist želi osloboditi sve one koji su doista Njegove ovce i koji u Njemu prepoznaju svog glavnog Pastira.

Govoreći o brojnosti Izraela, Salomon je iskoristio izraz koji se u njegovo vrijeme uobičajeno koristio za veliko mnoštvo: naime, veliki narod koji se ne može izbrojati ili prebrojati zbog mnoštva. Procjenjuje se da ih je u to vrijeme bilo oko šest milijuna; i s obzirom na to da nisu imali današnje pogodnosti za provedbu popisa stanovništva, vjerojatno im je bilo nemoguće precizno utvrditi broj ljudi, jer su sredstva za praćenje rođenja i smrti bila mnogo manje prikladna i mnogo manje točna nego danas.

Uz ovaj uvod, koji jasno pokazuje koliko je on sam bio svjestan svoje vlastite nesposobnosti i same veličine tog posla (te da je taj narod Gospodinov narod, a da je on sâm Gospodinov imenovani kralj), Salomon sada dolazi do točke izražavanja svog konačnog izbora. Traži, naime, „razumno srce da sudim tvom narodu, da mogu razlučiti između dobra i zla; jer tko je sposoban suditi ovom tvom velikom narodu?” Salomon je prepoznao da je od svega najpotrebnije za dobrobit nacije upravo pravedno prosuđivanje raznih pitanja koja se tiču njezine opće dobrobiti, kao i onih koja izravno utječu na pojedince. On je nesumnjivo shvatio (što njegove kasnije pisane izreke i pokazuju) da je sebičnost glavni neprijatelj pravde te da čak i najmudriju i najbolju od svih vladavina treba pažljivo čuvati kako sebični interesi pojedinaca ne bi nanosili štetu drugima – štoviše, mnogima. Cijeli svijet to danas shvaća. Kada bismo civilizirano čovječanstvo općenito upitali što je to najveća potreba današnjeg svijeta, odgovor bi nesumnjivo bio: Trebamo uspostaviti pravednost među narodima i među pojedincima, i trebamo mudrost da razlučimo ispravno od pogrešnog, lažno od istinitog te čisto od onog što je zlo. Mnogi od najmudrijih ljudi u svijetu, premda shvaćaju potrebe sadašnjeg vremena, ipak su došli do zaključka da je posve beskorisno pokušavati osigurati jednaku pravdu u svim

pojednostima i među svim klasama; i oni koji su najbolje informirani o učenjima božanske Riječi potaknuti su moliti s puno većom ozbiljnošću nego ikad prije: „Neka dođe tvoje kraljevstvo, neka bude tvoja volja na zemlji kao što je na nebu.” Oni shvaćaju da su zemaljska bića više ili manje pala i više ili manje sebična, te da je golema, vapijuća potreba današnjeg svijeta potreba za jednom savršenom vladavinom, koja će biti potpomognuta punom moći donošenja i provođenja onih zakona pravednosti koji će kontrolirati cijeli svijet, istovremeno suzbijajući zlo i uzdižući dobro. A Veći Salomon, Knez Mira – Mesija – to će i ostvariti u svijetu u Očevo dobro vrijeme, odnosno u Milenijskom dobu.

Gospodin je bio vrlo zadovoljan Salomonovim izborom; Salomon doista nije mogao izabrati bolje. Neki su sugerirali da je možda mogao izabrati duhovne stvari te tako učiniti još i mudriji, puno bolji izbor; ali takvi zaboravljaju da duhovne stvari nisu ni bile otvorene za razumijevanje, niti za izbor ili stjecanje u Salomonovo vrijeme, a nisu bile otvorene ni sve dok se nije izvršilo Veliko Pomirenje za grijeh. Tek tada je odaslan poziv, pozivajući vjernike koji su pobjegli od grijeha i koji su se uhvatili za nadu postavljenu pred njima u Kristu da postanu samopožrtvovni s njim; da postanu Njegovi zajednički sudionici u svetom Duhu posinjenja i da na kraju postanu Njegovi sunasljednici u kraljevstvu. Prema tome, Salomon je odabrao ono najmudrije što je uopće mogao odabrati između svih stvari koje su mu u njegovo vrijeme bile poznate i dostupne.

Sličilo je to na našeg nebeskog Oca što je Salomonu (kao nagradu za njegovo cijenjenje mudrosti) podario i ono bogatstvo i one časti koje Salomon uopće nije tražio. Dapače, sâm Salomon kasnije izražava misao da se u desnoj ruci mudrosti kriju upravo bogatstvo i časti kao njezina nagrada. Time se jasno implicira da Gospodin, kada nekome daje mudrost, ujedno daje i one nagrade koje mudrost sa sobom donosi – dakle bogatstvo i čast. Netko bi tada mogao upitati: „Kako to da oni koji sada traže mudrost odozgo (najvišu od svih mudrosti, onu koja je prvo čista, a zatim miroljubiva, popustljiva te puna milosrđa i dobrih plodova) vrlo rijetko dobivaju zemaljsko bogatstvo i zemaljske časti?” Odgovaramo: u Salomonovo je vrijeme Gospodin postupao s prirodnim, tjelesnim Izraelom i njegova su obećanja išla duž tjelesnih linija. Međutim, tijekom ovog evandeoskog razdoblja On postupa s duhovnim Izraelom te njegova obećanja i blagoslovi idu duž duhovnih linija. Ta mudrost koju Njegov narod treba tražiti i u kojoj treba uživati jest mudrost koja dolazi odozgo, a ne mudrost ovoga svijeta. Kao što Apostol jasno ističe, ono bogatstvo i časti koje se nalaze u rukama te nebeske mudrosti i koje pripadaju Gospodinovoj posvećenoj Crkvi zapravo su duhovno bogatstvo i duhovne časti koje svijet ne vidi i koje on u

ovom sadašnjem vremenu ne može cijeniti. Poput same mudrosti, to mogu cijeniti samo oni čije su oči razumijevanja otvorene i koji mogu razlučiti, i doista razlučuju, ono bogatstvo Božje milosti prema Njegovoj izabranoj Crkvi (ono što „oko nije vidjelo niti uho čulo, niti je ušlo u srce [tjelesnog] čovjeka, ali koje je Bog otkrio nama po svom Duhu” – 1. Kor. 2:9, 10).

Bogatstvo i časti koje su pripale Salomonu zajedno s njegovom mudrošću svjetski su poznati. Uz to, uvjetno obećan blagoslov dugoga života djelomično mu je i ispunjen. Salomon je živio do svoje šezdesete godine, dok mi vjerujemo da bi pod tim obećanjem živio do osamdesete da je samo bio poslušniji božanskoj volji; ali, kao i mnogim drugima, prosperitet mu je bio mnogo teže podnijeti nego nevolju.

Kad se Salomon probudio i shvatio da su te stvari bile san, odnosno posjet samoga Gospodina, vratio se u Jeruzalem, glavni grad u kojemu se nalazio Zavjetni kovčeg. Ondje se predstavio kao onaj koji žrtvuje prinoseći žrtve paljenice i mirotvorne žrtve te priređujući gozbu za svoje slugu. Shvativši da ga Gospodin uvelike blagoslivlja u poslu na koji ga je pozvao, on je očito bio pun radosti, zadovoljstva i mira. Tako bi trebalo biti i sa svim pripadnicima Gospodinova naroda koji su pozvani biti nasljednici

Božji i sunasljednici s Isusom Kristom, svojim Gospodinom, za „nasljedstvo nepropadljivo, neokaljano i koje ne vene, sačuvano na nebu za vas koji ste čuvani kroz vjeru i Božjom snagom za spasenje, spremno da se otkrije u posljednje vrijeme.” I oni bi trebali shvatiti da je jedini pravi način pokazivanja zahvalnosti i cijenjenja Gospodinovih obećanih blagoslova upravo javna manifestacija vjere u Njega, te pouzdano vjerovanje i radovanje u tim blagoslovima. Gdje god među nama pronađemo strah, strepnju i nemir, možemo sa sigurnošću znati da su to simptomi neke duhovne bolesti. Jer, bez obzira na vanjske smetnje, nevolje ili uznemiravanja, velika je privilegija onih koji su Gospodinovi osjećati kako onaj mir Božji koji nadilazi svako razumijevanje neprestano vlada u njihovim srcima. Njihova je velika privilegija i mogućnost potpunog, temeljitog shvaćanja činjenice da uistinu sve stvari rade zajedno njima na dobro (jer istinski ljube Gospodina). Stoga, s ovom mišlju o njihovom pozivu u Kraljevstvo i s Gospodinovom željom da oni u njemu služe, kao i s njihovim čvrstim uvjerenjem da će On svakome dati milost i slavu i da onima koji uistinu hode ispravno neće uskratiti nijednu dobru stvar, mi sigurno pred Njim imamo razloga za trajnu zahvalnost i neizrecivu radost u srcu.

KAKVA ĆE TO BITI POBJEDA NJEGOVE MILOSTI

Kakva će to biti pobjeda Njegove milosti
Kad me Kralj odvede kući, čak i mene;
Podižući me iz niska stanja,
Zaobilazeći mudre i velike,
Kakva će to biti pobjeda Njegove milosti!

Kakva će to biti pobjeda Njegove milosti
Kad me napokon, kroz vjeru, spasi, čak i mene;
Vjerom da će On, koji je započeo djelo,
Paziti na mene dok ne bude dovršeno,
Kakva će to biti pobjeda Njegove milosti!

Kakva će to biti pobjeda Njegove milosti
Kad svim mojim tužnim pogreškama dođe kraj, a ja budem slobodan;
Napokon slobodan činiti ispravno,
A sva moja slabost bude pretvorena u snagu,
Kakva će to biti pobjeda Njegove milosti!

Kakva će to biti pobjeda Njegove milosti
Kad napokon kaže: „Dobro učinjeno!” čak i meni;
Kad me u slavi prizna,
I sa svojim Gospodinom postavi na prijestolje,
Kakva će to biti pobjeda Njegove milosti!

– C. J. W.

